

SLOVENSKI

vestnik

GLASILO SLOVENSKE KOROŠKE

LETNIK IV

DUNAJ, V SREDO, 7. IX. 1949

60 (245)

Jugoslovani v Ameriki neomajno zaupajo sedanjemu vodstvu Jugoslavije

Breznačelna gonja proti socialistični Jugoslaviji in njenemu državnemu vodstvu, ki jo vodijo že nad leto dni po navodilih iz Moskve v dilni krogi držav ljudske demokracije in nekatere komunistične partije, je izzvala tudi med jugoslovanskimi izseljenci v Ameriki silno ogorčenje. Večina Američanov jugoslovanskega porekla najostreje obsodja vse klevete proti jugoslovanskemu državnemu vodstvu, kakor tudi vse poskuse sabotiranja graditve socializma v Jugoslaviji. Jugoslovanski rojaki onstran Atlantskega oceana — razen peščice izdajalcev in nekaterih manjših listov — imajo tudi v sedanji težki borbi, kakor za narodnoosvobodilne borbe, neomajno zaupanje v vodstvo nove Jugoslavije z maršalom Titom na čelu; oni pozdravljajo s potoki krvi cementirano enotnost jugoslovanskih narodov in njihove uspehe pri izvajanju petletnega plana ter jim v njihovi sedanji težki borbi ponujajo vso pomoč in sodelovanje.

Američani jugoslovanskega porekla v Chicagu, med njimi predstavniki in voditelji številnih izseljeniških političnih, kulturnih in podpornih organizacij, so objavili izjavo, v kateri pravijo med drugim:

„Zavedamo se, da so ljudje, ki danes vodijo Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo, ostali zvesti svojim načelom. Pozdravljamo sedanjo borbo narodov Jugoslavije in njihove napore pri graditvi socializma ter njihovo stremeljenje po bratskem sodelovanju z vsemi sosedi. Najodločnejše obsojamo vse skupine in posamezniki, ki neposredno ali posredno sabotirajo zgraditev socializma v Jugoslaviji, ali pa zaradi svojih osebnih ambicij obtožujejo in obrekujejo sedanje voditelje Jugoslavije. Z ogorčenjem zavračamo pisanje „Narodnega glasnika“, „Svobodne reči“ in „Jedinstva“ (glasila jugoslovanskih izseljencev v Ameriki, op. ured.) in ki razširjajo neresnične vesti o Jugoslaviji.“

Hrvatski savez v South Chicagu je

na svoji seji soglasno sprejel resolucijo, kjer med drugim poudarja:

„Sedanja gonja proti narodom Jugoslavije in njihovemu državnemu vodstvu nas spominja na kontrarevolucijo in gospodarsko blokado, ki so jo mednarodni imperialisti po prvi svetovni vojni organizirali proti Sovjetski zvezi. Žal se danes poslužuje istih metod in sredstev proti Jugoslaviji tista država, ki je bila nekoč izpostavljena podobnemu pritisku s strani imperialistov. V ZDA in v Kanadi se samo peščica ljudi in nekaj listov strinja z informbirojevsko gonjo proti Jugoslaviji. Pozdravljamo bolj kot kdaj koli narode Jugoslavije in njihovo vodstvo z maršalom Titom na čelu, pozdravljamo krepko jim obljublamo vso našo pomoč v enotnost jugoslovanskih narodov in njihovi težavni borbi.“

Socialni klub šibenčanov v New Yorku je sklical množično zborovanje, ki se ga je udeležilo več sto članov kluba. Jugoslovanski konzul Emil Malešev je seznanil navzoče zborovalce z dosedanjimi uspehi pri graditvi socializma v Jugoslaviji in z rezultati prve polovice petletke, nakar

Tudi italijanski komunisti in antifašisti izražajo svoje simpatije do nove Titove Jugoslavije

Dopisniški urad Tanjuga v Rimu prejema v zadnjem času vedno več pisem iz raznih krajev Italije, v katerih izražajo italijanski komunisti in socialisti, kakor tudi mnogi nepartijski, večinoma stari antifašisti, borci in bivši partizani svoj protest zaradi okrepljene obrekovalne protijugoslovanske kampanje, s katero poskuša informbirojevski tisk prikriti pred italijanskimi delovnimi množicami resnico o graditvi socializma v Jugoslaviji. V teh pismih izražajo italijanski delovni ljudje svoje zaupanje in ljubezen do nove Jugoslavije, njenih narodov in Komunistične partije Jugoslavije s tovarišem Titom na čelu ter hkrati navajajo svoje občudovanje do velike

je bila po govoru predsednika kluba Aleksandra Juriča sprejeta naslednja resolucija:

„Čeprav smo ameriški državljani in nam je Amerika postala nova domovina, pa gledamo vedno z velikimi simpatijami in ljubeznijo na staro domovino ter skrbno spremljamo dogodke, ki se tam dogajajo. Kakor smo se veselili velikih uspehov jugoslovanskega ljudstva v narodnoosvobodilni borbi, tako s ponosom spremljamo sedanjo borbo narodov Jugoslavije za velike ideale miru, pravičnosti in demokracije za zgraditev socializma in izpolnitev petletnega plana. Iz vseh vesti, ki prihajajo iz stare domovine in iz številnih pisem, ki jih dobivamo vsak dan, vidimo, da korakajo jugoslovanski narodi kljub velikim težavam pod vodstvom maršala Tita varno in krepko naprej ter grade novo srečnejše življenje. Občudujemo vaše neomajno stališče, občudujemo vašo junaško borbo za enakopravnost vseh narodov in držav, za pravico in resnico, občudujemo veliko delo, ki ga ustvarjate in vam želimo kar največjih uspehov.“

borbe, ki jo je prevzela nase KPJ za upostavitvev socialističnih odnosov med komunističnimi partijami in socialističnimi državami.

V pismu komunistov in bivših partizanov iz Foggie Salvatora opisujejo nasilje, ki vlada v organizacijah KP Italije proti vsakomur, ki se upa nastopiti proti obrekovanju Jugoslavije. „Z grožnjo partijske disciplinske kazni — je rečeno med drugim v pismu — nas poskušajo prisiliti, da bi na zborovanjih vzklikali: „Dol s Titom“. Toda navzlic temu je vedno več tistih, ki na sestankih partijskih celic in sekcij odkrito izražajo svoje simpatije do maršala Tita. Sklenili smo, je rečeno na koncu pisma, da bomo čim-

Demokratična fronta delovnega ljudstva se bori za dosledno uresničitev vseh nacionalnih in socialnih pravic, ki po načelih resnične demokracije pripadajo koroškimi Slovincem kot delu celokupnega slovenskega naroda

prej ustanovili društvo prijateljev nove Jugoslavije, čigar poglavitna naloga bo, da pred našim ljudstvom razkrinkujemo laži in klevetniške obtožbe, ki jih danes z vseh strani mečejo na jugoslovanske narode.

„Razdor, ki je nastal med vami in Informbirojem — je rečeno v pismu nekega starega partijskega borca, delavca iz Genove - Sestri (delavsko predmestje Genove) — povzroča bol v srcih vseh nas preprostih proletarcev. Tega ne moremo razumeti, kajti vidimo, da gradite socializem, na kar so lahko ponosni vsi vaši narodi. Za nas tukaj v Italiji, ki nam še ni uspelo, da bi se osvobodili vladavine klerikalnega gospostva, je nož v hrbet vsaka kleveta in laž, ki jo slišimo zoper vas. Toda vi, ki ste že napravili gigantski korak v izgraditvi vaše dežele ter ustvarili ljudsko republiko, nadaljujte svoje delo. Z upolnim srcem in bratskimi pozdravi vam želimo, da bi uspešno dosegli in ure-

(Nadaljevanje na 2. strani)

V Londonu niso dosegli sporazuma

Na svoji zadnji seji so namestniki zunanjih ministrov morali ugotoviti, da jim ni mogoče doseči sporazuma in da svojega dela ne morejo končati do danega roka.

Ko so se namestniki 1. julija t. l. prvič sestali, je bilo še 18 členov nerešenih, h temu pa so naknadno prišli še trije nadaljnji členi. V teku 2 mesecev so od teh 21 členov dosegli sporazum pri 8, 4 so bili med zasedanjem umaknjeni, 9 pa jih je ostalo še nerešenih.

V glavnem so dosegli sporazum pri naslednjih členih. 2 (zagotovitev neodvisnosti Avstrije), 5 (avstrijske meje), 7a (pravice slovenske in hrvatske manjšine v Avstriji), 38 (avstrijska imovina v Nemčiji), 44 (lastniške pravice in interesi manjšinskih skupin v Avstriji) in 45 (avstrijsko premoženje na aliiranem ozemlju).

Niso pa dosegli sporazuma v členih, ki obravnavajo vprašanje DP-jevcev, vojnega materiala, nemške oborožitve, ohranitev aliiranih vojaških grobov in spomenikov in drugo. Popolnega sporazuma tudi niso dosegli v vprašanju nemške imovine v Avstriji, čeprav so se zedinili o pogojih in višini plačil.

Slovensko prosvetno društvo „Dobrač“

igra prvič na Koroškem

KLINARJEVO OPERETO MIKLOVA ZALA

v soboto, dne 10. septembra ob 17.30 uri in v nedeljo, dne 11. septembra ob 14.30 uri pri Prangarju v Zmotičah.

Sodeluje okoli 40 igralcev

Vse ljubitelje slovenske prosvete prisrčno vabimo!

Demokratična fronta delovnega ljudstva

VABI VSE NA

LJUDSKI SHOD

ki bo v nedeljo, dne 11. septembra ob 14. uri pri Sv. Luciji (pri Košarju)

Sporod: Govor bivšega deželnega poslanca
JANKA OGRISA

nastop pevcev in tamburašev — srečolov — in še marsikaj zabavnega — na ples bo zaigrala domača godba.

Vabimo vse prebivalstvo iz bližnje in daljnje okolice.

Kaj moramo vedeti za volitve

Vse volivce opozarjamo, da so od 2. do vključno 11. septembra (ne 12., kot smo to pisali v zadnji številki), na vseh občinah na splošen vpogled imeniki volivcev; kdor hoče napraviti priziv, naj to napravi pravočasno, zadnji dan je 11. september 1949.

Javna zborovanja DFDL

V četrtek, dne 8. 9. 1949

ob 8. uri zjutraj pri Šercerju v Šmihelu pri Pliberku, referent bivši deželni poslanec tov. Janko Ogris;

ob 15. uri pri Šoštariju v Globasnici, govori tov. dr. Mirt Zwitter; ob 15. uri v prostorih posojilnice v Žvabeku, govori bivši deželni poslanec tov. Janko Ogris;

ob 16. uri pri Šturmu v Mokrijah, govori tov. Andrej Haderlap;

ob 16. uri v našem lokalu v Čirkovčah, govori tov. dr. Luka Sienčnik;

ob 19. uri pri Kajzarju v Rinkolah, govori tov. dr. Mirt Zwitter.

V nedeljo, dne 11. 9. 1949:

ob 10. uri predpoldne pri Župancu na Obirskem, govori tov. Andrej Haderlap;

ob 14. uri pri Holarju v Lobniku, govori tov. Danilo Kupper;

ob 17. uri pri Hirklju v Lepeni, govori tov. Andrej Haderlap.

Elektroindustrija v Sloveniji

serijsko proizvaja izdelke, ki so jih morali prej uvažati

V stari Jugoslaviji niso pospeševali razvoja elektroindustrije. Zapuščina malih obratov je nudila kaj žalostno sliko životarjenja in dela s slabimi zastarelimi stroji. Bivši lastniki so imeli pred očmi samo en cilj, s čim manjšimi stroški izveči čim večji dobiček. Nešteto izdelkov pa je bilo treba uvažati, predvsem material za električne instalacije.

Spočetka so si državne elektrarne Slovenije (DES) prizadevale povečati proizvodnjo elektroinstalacijskega materiala. DES pa se spričo velikih nalog v elektrifikaciji niso mogle bolj posvetiti proizvodnji. Zato se je na pobudo ministrstva za industrijo LRS ustanovila glavna direkcija za elektroindustrijo. Odgovorno nalogo je začela izpolnjevati lani avgusta.

V pišem letu se je razvila nova proizvodna panoga. Zgradili so tovarno „Elma“ v Črnučah pri Ljubljani, kjer že dela močan kolektiv. Kolektiv „Elektro-kovina“ v Mariboru pa je na lastno pobudo in pod okriljem DES na razvalinah starega obrata zgradil novo tovarno. Tudi ta kolektiv se stalno krepi. Tovarna ima že lepe uspehe. Pionirska dela so opravili strokovnjaki, ki so položili temelje za razvoj elektroindustrije.

Elektroindustrija poprej ni bila razvita, zato jo gradijo brez tradicije. Že zdaj pa prispeva velik delež s proizvodnjo instalacijskega materiala. Skoraj brez kadrov se je osamosvojila, da bo zalagala trg s prepo-

trebnim materialom za industrijo in tudi za potrebe široke potrošnje.

V stari Jugoslaviji so uvažali po današnji vrednosti na leto za 300 do 400 milijonov dinarjev elektroinstalacijskega materiala, svetlobnih teles, elektromotorjev in suhih transformatorjev. Tovarna že izdeluje potrebne industrijske in hišne instalacijske predmete ter material za daljnovode instalacije. Večino izdelkov že izdelujejo doma z lastnimi surovinami, n. pr. porcelan, tekstil, baker, svinec, železo, steklene izdelke, razne smole in bakelit. Iz vseh teh surovin ali polizdelkov že izdelujejo daljnovodni koncentrični material, različno okovje, stikala in natikala, slikalne puše, lestenčne sponke itd. za razne industrijske in hišne instalacije.

V proizvodnji novih vrst so bili doseženi že lepi uspehi, predvsem za potrebe široke potrošnje. Za te izdelke potrebujejo komplicirano orodje, ki ga pa tudi morajo sami izdelovati. V ta namen je bila ustanovljena lani industrijska šola z internatom pri tovarni „Elma“ v Črnučah, ki ima že dva letnika. Ta šola bo vzgajala kader dobrih bodočih strokovnjakov.

Posledice pakta o mezdah in cenah vedno bolj občutne

Že prva dva pakta o mezdah in cenah, ki sta ju sklenili vladni stranki, sta občutno prizadejala avstrijsko delovno ljudstvo. Tem dvema pa se je pridružil še tretji pakt, ki so ga vladne stranke sklenile v svoji protiljudski politiki, ki jo vodijo na račun delavstva. Posledice predvsem tretjega pakta so tako strahotne, da jih mora priznati celo zvezna zbornica obrtnega gospodarstva, ki v svojem pregledu „trgovina v znamenju tretjega sporazuma o mezdah in cenah“ ugotavlja, da je življenjska raven delovnega ljudstva padla tako daleč, da preprosto ljudstvo niti živil, ki jih dobi na živilske nakaznice, ne more več kupiti.

Nadalje je v poročilu navedeno, da je prav tako občutno padel tudi pro-

Novo tovarne so tudi že začele serijsko izdelovati elektroinstalacijski material, gospodinjske predmete, n. pr. likalnice itd. pozneje pa bodo začeli izdelovati električne štedilnike, kuhalnike in sesalke za prah. Vzopredno se razvija proizvodnja bakelitne galanterije, ker elektroindustrija potrebuje številne predmete iz bakelita, na primer gumbe, naprsnike, zaporka za tube in steklenice, škatllice za milo itd. Tovarne tudi popravljajo elektromotorje in generatorje.

Priznanje gre tovarni „Elektro-kovina“ v Mariboru, ki je izdelala vzbujevalni agregat iz domačega materiala za prvi tudi doma izdelani generator hidrocentrale na Mariborskem otoku. Agregat prav nič ne zastaja za tujimi izdelki. Tovarna se je specializirala razen navijanja elektromotorjev in popravil velikih transformatorjev v redni planski proizvodnji tudi za izdelovanje vsega elektroinstalacijskega materiala za proste vode in sicer zakovčnih in koncentričnih spojk, kabelskih čevljev, tipiziranih svetilk za notranje prostore, za industrijo, za cestno razsvetljavo za vlažne prostore in tudi za tipizirane ladijske svetilke, ki morajo biti po mednarodnih predpisih iz bronca. Izdelujejo tudi majhne elektromotorje do 1,5 KS, v programu pa je izdelava elektromotorjev do 5 KS. Tovarna „Zmaj“ v Ljubljani pa izdeluje suhe elemente in baterije za žepne svetilke.

nah delovno ljudstvo privedli do popolnega obubožanja in propada. Zato pa bo avstrijsko delovno ljudstvo 9. oktobra dalo pravičen odgovor vsem tako imenovanim „zastopnikom“ ljudstva.

PO ŠIRNEM SVETU

Beograd, (Tanjug). Dne 25. avgusta t. l. je odpoštovala iz Beograda v Latinsko Ameriko trgovinska delegacija vlade FLRJ z ministrom Nikolom Popovičem na čelu. Delegacija bo imela trgovinske razgovore z državami Srednje in Južne Amerike, predvsem z Argentino, Brazilijo, Urugvajem, Mehiko in drugimi.

Haag. — Agencija AND poroča: Partizanska vojna v Indoneziji se vedno širi. Med nizozemskimi četami in Indonezijci prihaja do oboroženih spopadov na odseku Bandunga. Na tem področju so Indonezijci poškodovali telefonske in brzozjavne zveze in uničili del železniške proge. Pri Semarangu so Indonezijci razstrelili železniški most. Do oboroženih spopadov je prišlo tudi na odseku Malanga. Na otoku Borneo so bili Nizozemci prisiljeni poslati proti indonezijskim partizanskim oddelkom, ki so zlasti aktivni na odseku Bandjermasina, tankovske čete.

Sidney. Iz Sidneya poročajo, da so enote vietnamskih osvobodilnih sil osvobodile kraje Lunfai, Makna, Boleši, Tuatin in Konfan, ki leže 170 milj severno od Hanoja. Razbiti so tudi francosko kolono, ki je napadla neko vietnamsko vas, 100 milj severno od Brizona. Ob tej priložnosti je padlo okoli 100 francoskih vojakov.

Bruselj, (Tanjug). V Belgiji stavka že dva meseca 8000 gradbenih delavcev ker delodajalci nočejo odobriti niti najmanjšega povišanja. Gradbeni delavci so izpostavljeni najbolj grobemu izkoriščanju. Delodajalci odpuščajo delavce brez kakršne koli odpovedi. Delo, ki ni stalno plačujo se po urah. Stavka se nadaljuje.

Brez borbe ni pravice in svobode

Tako je poudaril tov. dr. Mirt Zwitter, ko je v nedeljo, dne 28. avgusta t. l. govoril na javnem zborovanju Demokratične fronte delovnega ljudstva v št. Jakobu v Rožu.

Ko je analiziral sedanji položaj koroških Slovencev, je omenil deželnozborske volitve, ki so za nas in našo nadaljnjo borbo velikega pomena. Zato bomo koroški Slovenci šli na volitve in s tem dali na znanje, da naša borba še ni končana in da tudi ne bo, dokler si ne priborimo zadnje pravice, ki nam pripada.

Toda kdo zastopa nas in naše koristi, kdo se v resnici in dosledno bori za naše pravice in boljše bodočnost naše mladine, kdo nam jamči vsestranski razvoj in obstoj? Mar gg. Karisch in Herke, ali „Slovenci“ kot so Schumy, Ferlitsch in Wedenig,

Tudi italijanski komunisti izražajo svoje simpatije do Jugoslavije

(Nadaljevanje s 1. strani)

sničili v vaši državi naš skupni ideal — socializem.“

Večina pisem govori o težavah, na katere naletite italijanski delavci in mladina tako pri uradnih oblasteh, kakor tudi pri partijskem vodstvu zaradi svoje želje, da bi odšli v Jugoslavijo in se na kraju samem prepričali o neosnovanosti lažnih obtožb in klevet, ki se vsak dan navajajo v italijanskem tisku zoper Jugoslavijo.

„Ko smo na partijskih sestankih, zavračajoč klevete zoper tovariša Tita in vašo Partijo, zahtevali, da nam dovolijo oditi v Jugoslavijo, da se sami prepričamo, kaj je resnica, so nam zagrozili z izključitvijo iz Partije — je rečeno v pismu komuniste iz Brescije Constanza Sacchija. — In vendar smo sklenili ustanoviti skupino in oditi v vašo drža-

mar škofijski ordinariat ali stranka, na katere iskrenost, poštenost in demokratski program smo zaupali, ki pa nas je prodala in izdala? Ne! Poznamo jih, zlasti pa poznamo njihovo delo. Danes, ko se bližajo volitve, se nam spet prilizujejo, vsak na svoj način. Toda ne bomo jim nasledili. Vemo, komu lahko zaupamo, kdo dejansko zastopa nas in naše pravice, vemo, da je to edino Demokratična fronta delovnega ljudstva. Zato bomo koroški Slovenci dali svoje glasove njenim kandidatom in si tako ustvarili pogoje za uspešno nadaljevanje borbe za ohranitev slovenskega naroda na Koroškem.

Št. Jakobčani so govor tov. Mirta Zwitterja sprejeli z burnim odobravanjem in se razšli s trdnim sklepom, da bodo storili vse, da bo uspeh na volitvah čim boljši.

vo, pa čeprav bi moskovska „Pravda“ pisala, da vi odpirate vrata reakcionarjem z zapada in čeprav bi nas vodstvo naše Partije izključilo kot „nedostojne komuniste“. Po svoji vrnitvi bomo lahko vsem povedali, da smo na lastne oči videli, kako se v Jugoslaviji gradi socializem.“

V pismu je rečeno, da je skupina komunističnih in socialističnih mladincev v Bresciji, med katerimi je tudi Constanza Sacchi, sklenila ustanoviti komite prijateljev FLRJ.

Velikansko število takih in podobnih pisem italijanskih delavcev in intelektualcev, komunistov in socialistov ter drugih poštenih antifasistov, je še en dokaz, da se resnica o Jugoslaviji ne more prikriti z nobenimi informbirojevskimi lažmi. Ta pisma pričajo o odporu, ki ga nudijo napredne italijanske množice breznačelni gonji Informbiroja zoper Jugoslavijo.

Kdor je za ohranitev slovenskega naroda, bo volil

Demokratično fronto delovnega ljudstva

Loga ves. Kdor misli, da pri nas spimo, da nič ne delamo, se moti. V soboto, dne 27. avgusta smo imeli sestanek prosvetnih delavcev, na katerem smo se dogovorili, da bomo v kratkem uprizorili igro — komedijo „Ženitev“, na katero vas vse, od blizu in daleč, že danes prav prisrčno vabimo. Za danes samo toliko, prihodnjic pa boste slišali več od nas.

Črgoviče. Gotovo bo vsakega zanimalo, kaj se je pri nas dogodilo pred nekaj dnevi. Ni bilo bog ve kaj nenavadnega, saj smo takih dogodkov že vajeni, zlasti pa izza časa, ko je pri nas že vladal kljukasti križ in je bilo nevarno in lahko tudi usodno, ako si se priznal za zavednega člana naše narodne družine. Da se ne boste dolgočasili, bomo kar povedali, kako je bilo. Nekdo — lahko ga samo pomilujemo — si je na vsem lepem izmislil bajko, da je prišel v noči od 21. na 22. avgusta k Zilanu, zavedni slovenski hiši, neki tujec — za dotičnega je bilo jasno, da je bil to Jugoslovan, partizan, ki je prišel črno čez mejo — in tam prespal na skednju. Dotični je tudi na lastne oči videl, da mu je zjutraj Zilanova hčerka Ančka v košari, pokriti s prtom, nesla na skedenj zajtrk. Kaj takega seveda „dober državljan“ in „domovini zvest Korošec“ ne more dopustiti in hajd, hitel je v Šmihel na orožniško postajo, kjer je poročal o tej svoji „velevažni“ ugotovitvi.

Ni trajalo dolgo in že so jo primahali orožniki, kar 22 naenkrat in vsi oboroženi s puškami, da bi pri Zilanu našli nekoga, za katerega nihče ni vedel, najmanj pa Zilanovi. Toda služba je služba in začeli so iskati, pogledali so v vsak kot in pri tem z domačimi prav grdo ravnali. Kmalu pa so morali uvideti, da ne bodo našli, česar iščejo, ker pri Zilanu razen domačih nikogar ni bilo. Po polurnem brezuspešnem preiskovanju so se morali umakniti, z dolgimi nosovi in ne več tako predrzni, kot so prišli. Pošteno so se vrezali v prst.

Namen vsega tega pa je prozofen. S takimi metodami nas hočejo ustraševati in odvrti od naše pravične borbe za obstoj slovenskega naroda na Koroškem. Toda eno si naj zapomnijo: Take metode ne učinkujejo več, ker so stare in tako obrabljene, da se nihče več ne zmejni zanje. Niso učinkovale takrat, ko so se jih posluževali SS-ovci in nacistična policija, prav tako in še manj pa učinkujejo danes. Poznamo jih. Ostali bomo to kar smo — Slovenci in vedno bomo stali tam, kamor nas postavlja naša dolžnost

poudaril, da je demokratična fronta edina organizacija, ki dejansko zastopa koristi koroških Slovencev in delovnih ljudi sploh. Enodušno smo odobrili in sprejeli program Demokratične fronte delovnega ljudstva in se po izvajanjih referenta podrobno pogovorili, kaj vse bo potrebno, da bo uspeh na volitvah čim večji. Sklenili smo, da bomo vsi Slovenci iz Kaple volili Demokratično fronto, ker le ona nam jamči vsestranski razvoj in narodni obstoj. Zavedamo se, da nam ničesar ne bodo podarili, temveč da se bomo morali za vse, kar zahtevamo, z vso odločnostjo in vztrajnostjo boriti in zato bomo storili vse, kar od nas zahteva naša narodna dolžnost.

Važenberk. Tudi pri nas smo imeli v nedeljo, dne 28. avgusta članski sestanek Demokratične fronte delovnega ljudstva. Naša občina je ena najsevernejših slovenskih občin in nasična germanizacija je zlasti pri nas zapustila občutne rane. Toda zato pa še nismo odnehali in tudi ne bomo. Na sestanku je govoril tov. Danilo Kupper in nas podrobno seznanil z nalogami, ki stoje pred nami v okviru Demokratične fronte delovnega ljudstva, ki je tista organizacija, ki se edina dejansko bori za naše pravice in nam jamči naš nacionalni obstoj. Zato smo rekli: Volili bomo Demokratično fronto in se zagrizli v delo, da nadaljujemo in dokončamo to, kar so pričeli naši predniki pred sto leti.

Beljak. 121 nameščencev, moških in žensk, je v Beljaku brezposelnih in prejemajo podporo. Brez dela je tudi 27 stavbnih tehnikov in to zdaj sredi največje sezone. Brezposelno podporo prejema tudi 12 natakarjev in sicer v času, ko bi morala biti gostilniška sezona na višku. Brezposelnost pa še vedno narašča. To pa vse zaradi skvarjene in protiljudske gospodarske politike OeVP-jevske-SPOe-jevske koalicije, ki prodaja avstrijsko gospodarstvo tujim imperialističnim monopolom in trustom.

V beljaškem okraju je 300 mladincev in mladink, ki bi se radi učili obrti, pa ne dobijo učnih mest. Okoli 180 jih je popolnoma brez vsake zaposlitve in ne vedo kaj bi počeli,

glavarstvo. Okrajno glavarstvo v Velikovu, katerega delokrog je skoraj sto odstotno na slovenskem ozemlju, je v svoji „ljubezni“ do Slovencev izreklo obsodbo: 10 šilingov ali 12 ur „kihe“ za vsakega. Ta obsodba je nesramna in brez vsake podlage, ker na tem prostoru in vsepovsod na Peci so si turisti zanesli nešteto krat svoje ognje in še ni bilo slišati, da bi jih kdo zaradi tega kaznoval. Namen takega ravnanja je očiten: ustraševati in preplašiti naše ljudi; toda naj si zapomnijo, da nismo bojazljivci in nas take metode ne bodo preplašile.

Št. Vid v Podjuni. Naša občina je bila središče partizanskega gibanja v Podjuni, dala je veliko število parti-

tega ne bi hotel. Upamo, da vas bomo kmalu povabili na prvo našo prireditev in vam dokazali, da tudi v Celovcu nekaj zmoremo.

Kostanje. Iz malega jezera pri Kostanjah so dne 30. avgusta potegnili na suho truplo gozdnega delavca Franca Švingerja. Utopljenec je ležal že nekaj dni v vodi.

Bekštanj. V Spodnjem Dobju pri Bekštanju je dne 30. avgusta udarila strela v skedenj hotela „Mittagskogel“. V trenutku je nastal velik požar. Skupno škodo cenijo nad 60.000 šilingov.

Št. Jakob v Rožu. Pred nedavnim smo pokopali vrlo našo korenino, čevljarskega mojstra Halegarja. Vsem ostalim naše sožalje!

Po naši zemlji

zanov, kar nas pa je ostalo doma, smo vsi sodelovali z našo partizansko vojsko. S tem smo izpolnili svojo narodno dolžnost takrat, ko je bilo to najbolj potrebno. Svoje dolžnosti pa se zavedamo tudi danes in zato je v nedeljo, dne 28. avgusta tudi sestanek Demokratične fronte delovnega ljudstva pri nas jako dobro uspel. Zbrali smo se pri Parjanu prav vsi in poslušali izvajanja referenta tov. Francea Košutnika, ki nam je povedal, kaj je Demokratična fronta in nas seznanil z njenim programom in cilji. V razgovoru smo ugotovili, da lahko zaupamo samo Demokratični fronti delovnega ljudstva in nobeni drugi stranki. Vse ostale, bodisi OeVP, SPOe ali KPOe nas vidijo samo tedaj, kadar se tepejo za naše glasove, potem pa nas ne poznajo več. Imamo izkušnje iz zadnjih štiri let. Kako lepo so govorili 1945. leta, in kaj je bilo potem? To pa tako, vsi vemo, in ker to vemo, bomo letos 9. oktobra volili kandidate Demokratične fronte delovnega ljudstva in tako ustvarili pogoje za doseg vseh pravic, ki nam pripadajo.

Celovec. Pravijo, da v Celovcu ni več Slovencev, da je tu že vse ponemčeno. Kdor je še tega prepričan, temu lahko povemo, da je v zmoti. Smo in bomo in to je najboljše pokazal članski sestanek Demokratične fronte delovnega ljudstva za mesto Celovec, ki smo ga imeli v sredo, dne 24. avgusta t. l. Govorila sta nam tov. Blaž Singer in France Košutnik in nam povedala, da je na-

Kotmara ves. Mihael Sablatnik je z motornim kolesom tako nesrečno zadel v posestnika Antona Pikla, da so ga morali težko ranjenega prepepljati v bolnišnico.

Klopinj. Dvaindvajsetletni Oto Antonič, mesar iz Borovelj, se je v nedeljo zvečer v bližini Klopinja z motornim kolesom smrtno ponesrežil. Dve drugi osebi, ki sta bili v prikolicah, sta odnesli le neznatne poškodbe.

Drveža ves. Marko Oresnjak, uslužben v pivovarni v Sorgendorfu, se je dne 25. avgusta t. l. poročil z Lenko Buchwald. Po poroki je bila v gostilni pri Potočniku vesela svatovščina, ki je trajala do jutranjih ur. Obema Markotu in Lenki, srčno čestitamo!

Žitara ves. 13. julija t. l. je bilo v naši žitarski farni cerkvi pogrebno opravilo za rajnim Rutarjevim očetom. Vsi ste ga poznali in spoštovali tega neustraženega borca za slovenski narod na Koroškem! V svoji pravicoljubnosti je zastopal načelo, spoštovati tuje in ljubiti in čuvati svoje.

Gestapo ga je odvedla v zapor in ga po kratkem zasliševanju brez vsakega vzroka in nadaljnje razprave odvedla v zloglasno mučilnico Stein na Nižjem Avstrijskem.

Rutar je ostal trden. Veroval je v zmago pravice in upal v boljšo s krivjo kupljeno svetlejšo bodočnost slovenskega naroda na Koroškem. Toda — fajzem je požrl tudi to žrtev.

Po pripovedovanju nekega očividca so bili ob prelomu l. 1945. vtaknjeni jetniki v Steinu v SS-ovske obleke in s silo poslani proti bližajočim se Amerikancem. Kako in kje je Rutar ob tej priložnosti končal, ni dognano.

Nikdar ne bomo pozabili tega, kar je rajni Rutarjev oče napravil za svoj narod na Koroškem in nam vsem bo ostal v trajnem spominu.

Zs.

LEPENA

Kakšno odpravnino dobi najemnik, ki je zvesto služil svojemu gospodarju, nam kaže naslednji primer iz Lepene:

Slanove Gregor, invalid prve svetovne vojne, izmučen in bolan od težkega dela, ima od veleposestnika grofa Thurna v najem Mozganovo bajto v Lepeni. Za najemnino plača vsako leto 700 šilingov in za pašo svojih goved na planini še posebej 50 šilingov na leto. Kakor vsi drugi najemniki grofa Thurna je tudi Slanove dobil bajto samo pod pogojem v najem, da dela za gospoda tudi kot gozdni delavec. Julija t. l. mu je umrla žena. — Zaradi tega mu ni več mogoče, da bi vršil dva posla, da bi tako izpolnil zahtevo svojega gospodarja, in zato je prisiljen, da si dobi drugo stanovanje in drugo zaposlitev, če noče, da bi ga nekega lepega dne postavili pred vrata in s tem na beraško palico. Ta primer prikazuje jasno sliko izkoriščevalnega dela vlenemške gospode.

Slovenci! Če hočemo ohraniti materinščino in vse naše pravice, glasujmo za D F D L!

kot zveste in zavedne koroške Slovence. V izpolnjevanju svojih narodnih dolžnosti pa se ne bomo pustili motiti od nikogar, niti od šovinističnih hujskačev in izzivačev niti od avstrijskih varnostnih organov, ki smatrajo za svojo najvažnejšo nalogo terorizirati in ustraševati zavedne koroške Slovence. Toda motijo se, ne bo jim uspelo.

Kapla ob Dravi. (Sestanek Demokratične fronte delovnega ljudstva). Živimo, živeti hočemo in živeli bomo, to je bilo naše geslo, ko smo se v soboto, dne 27. avgusta zbrali pri Mežnarju na sestanku Demokratične fronte delovnega ljudstva. Med nami je bil tudi tov. France Košutnik iz Celovca, ki nam je govoril o Demokratični fronti, o njenem programu, o zahtevah, ki jih je za zavarovanje osnovnih demokratičnih pravic in nacionalne enakopravnosti koroških Slovencev poslala namestnikom zunanjih ministrov v Londonu in avstrijski zvezni vladi na Dunaju. Govoril je tudi o volitvah in njihovem pomenu za nas koroške Slovence ter

ostali pa so začasno prevzeli kakršno koli delo, da se nekako prebijejo, vsi pa čakajo, kdaj jim bo sreča mila, da bodo dobili primerno učno mesto. Oblast se za mladino sploh ne briga, temveč peha ljudstvo le še bolj v pomanjkanje in bedo s tem, ker vodi politiko, ki ni v interesu ljudstva, marveč le v interesu inozemskega kapitala.

Zgornje Libuče. Poročali smo že, da so tovariši Linhart France, Grile Filip, Močilnik Hubert, Mandl Jožef in Grile Marija po starodavnem običaju in stari pravici na predvečer praznika slovanskih apostolov Cirila in Metoda kresili na Peci in je tako tudi letos, kakor že nešteto krat, zagorel na starodavni sivi Peci mogočen kres v dokaz, da se na tej zemlji vse od Ciril-Metodovih časov nikomur ni posrečilo iztebiliti slovenskega rodu in se tudi nikomur danes in v bodoče ne bo. Toda glej, tovariše so zaradi tega „zločina“ zgornje libuški orožniki zasledovali in na prav brutalen način zasliševali ter napisali ovadbo na velikovško okrajno

še mesto edino v Demokratični fronti delovnega ljudstva. In tako je tudi. Demokratična fronta je postavila program, ki vsebuje vse to, kar zahtevamo in za kar se že desetletja borimo. Zato 9. oktobra svojih glasov ne bomo dali tistim, ki samo obljublajo, kadar snubijo naše glasove, potem pa nam dajo breco. Ne, tega ne bomo storili, temveč bomo svoje glasove dali Demokratični fronti delovnega ljudstva in njenim kandidatom, ki jim popolnoma zaupamo in o katerih smo prepričani, da bodo delali vedno le v našem interesu, v interesu koroških Slovencev in delovnega ljudstva sploh.

In še nekaj vam moramo povedati. Posrečilo se nam je, da smo spet dobili tamburice in da bomo v kratkem ustanovili v Celovcu tamburaški zbor, kot je bil nekoč. Gotovo se ga še marsikateri spominja, saj je bil znan po vsej naši zemlji.

Slovenci v Celovcu nikakor ne spimo. Delamo, ker to moramo, če hočemo dobro svojemu narodu. Ni pa poštenega koroškega Slovenca, ki

Življenjepis zemlje

Vsako bitje ima svojo preteklost in prihodnost. Zgodovina in biografija (Življenjepis) govore o njih. Tudi naš planet Zemlja je bitje, ki živi svoje posebno življenje in bo nekoč čez milijarde let tudi prenehalo živeti. Ruski znanstvenik G. Gamov je napisal knjigo, ki se bere kakor kak fantastičen Jules Vernov roman „Tisoč milj pod morjem“, „V 80 dneh okoli sveta“ in podobni. Takrat je vse zmajevalo, češ, kaj vse sanja ta Verne, naj bi raje solato sadil. Pa so vse tiste sanje pod morjem in okoli sveta danes živa resnica.

Taka je tudi z opisovanjem Zemljine preteklosti in prihodnosti. Kakor se fantastično sliši, vendar je resnično. Živimo v dobi, ko revoltira tudi zemeljska skorja. Ta se vedno bolj ohlaja, krči, poka, guba, trese in iz osrčja spušča žarečo lavo. Tako presnavljanje zemeljske skorje je v starih geoloških dobah že dvakrat ustvarilo mogočna pogorja. Pred 40 milijoni let se je skorja gubala in so nastale gorske vrste; velikanski vulkanski izbruhi so tudi pomagali nasuti tisočmetrske gorske velikane. Takrat so se dvigale velikanske, dolge gorske verige povprek

Azije, Skalne gore in Ande vzdolž pacifične ameriške obale. Pred 20 milijoni let je Zemlja drugič doživela tako geološko revolucijo: dvignile so se Alpe in Kaskadske gore v Sev. Ameriki.

Še tretjič bo Zemlja doživela tak mrtvaški ples, ko se bodo veliki rdečkaste ognjene lave razlili preko obširnih pokrajin, ko se bo zemlja tresla in bodo visoki valovi razburkanih oceanov butali ob kontinente. To bo po mnenju geologov čez kakih 10 milijonov let. Te katastrofe človeški rod nemara ne bo učakal.

Laže kot take geološke katastrofe zračunamo pa spremembe klime. Računajo, da bo do leta 20.000 temperatura rasla. Tropsko rastlinje se bo širilo k nam. Ob ekvatorju bo življenje nemogoče in se bodo ljudje in živali selili proti severu. Takrat bo v naših krajih tako toplo kot danes ob robu Sahare.

Potem bo sledila spet doba toplinskega pojemanja. Med leti 50.000 do 90.000 bo višek ledeno dobe. Kot v diluviju in v starih ledenih dobah bo par tisoč metrov debeli ledeni oklep pokrival vso sever-

no Ameriko in Evropo še preko Berlina in Londona. Ta velemesta bodo kar „zmrznila“. Ob današnji francoski obali bo tako življenje kot je danes v polarnih deželah: lovci na kite in bele medvede se bodo prevahalili med ledenimi gorami ob evropski južni obali.

Tej bo sledila doba močnih nalivov in potopov, ki bodo zemeljske površinske oblike izgledali in vse livali. Oceanske vode bodo zalile plitve nižine in tople vode bodo spet

ublažile podnebje. Vse življenje se bo obnovilo. Človeški rod bo zrasel na tri do štiri metre višine in se bo okrog leta „80. milijon“ čudil, v kakšnem paleontološkem muzeju, kako nizki po postavi so bili njegovi predniki.

Konec vsega pa bo povzročilo Sonce. Stalno izžarevanje povzroča izgubo zlasti vodika. Vendar pa ima Sonce še za 10 milijard let (!) zalog. Takrat naj bi bil konec sveta. Stalna izguba vodika povzroča močnejše zgorevanje drugih plinov v Soncu in večjo toploto. Nazadnje bo taka temperatura, da bodo vsi oceani zavreli in bo življenje na našem planetu nemogoče. Morda se bo nadaljevalo na kakem drugem; pa do takrat imamo še 10 milijard let časa.

O MEDU...

Ne vemo, če odgovarja resnici pripovedovanje naših starih čebelarjev, da sta Adam in Eva že v raju uživala med. Gotovo pa je, da so med v Indiji poznali že pred 4000 leti. Svoje otroke so pitali z medom med razredčenim maslom. Ni bilo slabo. Tudi svojim bogovom so ga žrtvovali. Torej so stari Indijci že zbirali med in najbrže tudi trgovali z njim, potem ko so morali šestino vsega pridelka izročiti svojim vladarjem.

Grški pisatelji pravijo, da je bil med pri Egipčanih vsakdanja hrana in so ga mnogo porabili na gostijah in za žrtve. Rabili pa so med tudi kot zdravilo ali za sestavni del zdravil in pa lepotil. Svojemu bogu biku Apisu so žrtvovali medene kolače. Torej se je ta bik dobro počutil, Egipčani pa so tudi svoje mrtve balzamirali z medom.

Tudi Izraelci so poznali med. Ko so bili v egipčanskem pregnanstvu, so jim preroki dejali, da jih bodo prepeljali v obljubljeni dežel, kjer teče med in mleko. Med staro sveto pismo spominja 21 krat, torej je moral biti med starimi židi visoko cenjen.

V kamenitih hribih Palestine so v skalnatih razpokah živeli mogočni čebelni roji. Ker je pa tam v poletnih mesecih velika vročina in se je med topil ter kapal na zemljo, je bila Palestina res dežela, kjer je tekel med.

V svetem pismu se med večkrat omenja kot važna hrana. — Židje pa so uporabljali med proti opeklinam, za srčne boleznim, proti kostnim boleznim in za zdravljenje ran pri ljudeh in živalih.

Tudi Arabci visoko cenijo med. V koranu je o čebelah tole zapisano: „Iz njih telesa izvira tekočina različ-

ne barve, ki je zelo zdravilna za ljudi.“ Pravijo, da je prišel k Mohamedu neki tujec in mu pripovedoval, da njegov brat trpi na neki notranji boleznim. Veliki prerok je svetloval za uživanje medu v večjih količinah in bolnik je ozdravel. Pa tudi Mohamed sam je rad pil medeno vodo, branil pa se je alkoholnih pijač in tudi alkoholne medicine. Iz tega bi sledilo, da je bilo v Arabiji mnogo čebel in medu.

Babilonci so vlagali svoje pokojne v med, da njihova telesa tako kmalu ne razpadejo. Isto so delali tudi stari Grki in Asirci.

Grki so pravili, da je med hrana za bogove. Tudi njihov najvišji bog Zeus ga je rad lizal, saj mu je bila glavna hrana. Pripovedujejo, da je bil Grk Aristej prvi čebelar: on je prvi spravil čebele v panj in je s tem postal oče modernega čebelarstva. Platon piše, da so žrtvovali bogovom sadje, namazano z medom. Bog Mitrás ima v ustih čebelo. Torej je gotovo, da so se bavili s čebelarstvom.

Pri starih Grkih pa je med igral važno vlogo tudi v gospodinjstvu. Smatrali so ga za zdravo in prijetno jed. Bili so prepričani, da uživanje medu podaljšuje življenje. Pitagoras je izjavil, da se mora zahvaliti baš medu, če je dočakal 90. leto.

Pri Špartancih pa med ni bil v čislj. Vsaj tako izgleda, če hočemo verovati Lisandru, ki pravi, da so bili kolači in druge slaščice napravljene z medom le za nižje sloje. Ko so Lisandru Jonijci prignali vola in prinisli medenjake, jim je rekel: „Medenjake dajte helotu (neke vrste suženj), ker to ni hrana za svobodnjaka.“ Vola je seveda pridržal za sebe.

Kdor prečita Galenusove medicinske razprave, bo našel skoraj na vsaki strani kakšen recept, kjer je predpisan med.

Glede starih Rimljanov je znano, da so se v tretjem stoletju pred Kristusom gotovo bavili s čebelarstvom. Od prej pa nimamo obvestil. Prvi rimski pisatelj, ki je opisal čebelarstvo je bil Varo. V svoji knjigi o gospodarstvu ima tudi poglavje o čebelarstvu, kjer pravi: „Nič ni slajše od meda, on je ljudem in bogovom izvrstna hrana.“ Varo tudi navaja, da je neki Rimljan oddal čebelnjak v najem za 5000 funtov meda in da sta brata Vejanus dobivala letno za med in vosek po 10.000 sestercijev. Plinij pravi, da je med najslajši, najfinejši in najzdravilnejši sok, ki da je nebeški dar, ker je izborno sredstvo proti očesnim boleznim, turom in boleznim drobovja. Rimljani so visoko cenili medeno vino. To so delili vojakom-zmagovalcem o priliki triumfalnih svečanosti. To medeno vino so napravili iz navadnega vina kateremu so dodali eno tretjino medu. Ko je cesar Avgust vprašal stoletnika Romiliusa, kako si je pri taki starosti ohranil svežost duha in telesa, je odgovoril: „Od znotraj z medenim vinom, od zunaj z oljem.“

Izdajatelj, lastnik in založnik lista: Dr. Franc Petek, Velikovec. Uredništvo in uprava: Celovec, Gasometergasse 10, telefon 1624/4; Za vsebino odgovarja: France Košutnik. Tiska: Robitschek & Co., Wien VIII., Hernalsergürtel 20. — Dopisi naj se pošiljajo na naslov: Klagenfurt 2, Postschloßbach 17.

Na svet prihaja več bitij, kot jih more zemlja preživljati

Na zemlji ni dovolj hrane, zraka in prostora za vsa bitja, kolikor jih prihaja na svet. En sam vrabčji par bi v dvajsetih letih zapodi toliko vrabcev, da bi pokrili vso državo Indiano v Ameriki, če ne bi noben vrabec poginil. Samica raka leže v eni sezoni 10.000 jajčec, ostriga pa kar 2 milijona. Odrasla samica bele mravlje — termita, ne dela drugega kakor da leži v svoji celici in leže jajčeca. Vsak da jih zleže na tisoče. Prirodni prirastek enega samega para tako imenovanih ciganskih metuljkov bi v osmih letih uničil vse rastlinstvo v Združenih državah Amerike. Jegulja zleže ikre enkrat samokrat v življenju, toda število iker je kar neverjetno visoko: 5 do 20 milijonov, pač po velikosti jegulje. Nekatero nižje živalske vrste se množe tako hitro, da bi njih potomstvo v nekaj dneh napolnilo cela morja, če bi ves zarod ostal živ. Če bi se s sleherne ikre polenovke izlezla in zrasla riba, bi en sam par polenovk v 25 letih zarodil tolikšno gmo to rib, kakršna je naša zemlja.

Posledica tega velikanskega razploda je borba za obstanek. Zemlja je eno samo bojišče. Ne vemo, kakšno utegne biti življenje na drugih planetih, toda pri nas je življenje za živalski svet precejšnja tragedija. V nagonu po življenju se živalske vrste pokončujejo med seboj, ali vsa ta velika borba je že milijone let, od samega početja življenja na zemlji.

Znanost pozna danes okoli milijona živalskih vrst. Nemara jih je še kakšen milijon, ki niso popisane in poimenovane. Sodiyo pa tudi, da je dvajset do stokrat več živalskih vrst že živelo in izginilo z lica zemlje, dvajset do stokrat več vrst, ne posameznih bitij. Skalovje, kamenje, po katerem hodimo dan na dan, je velikansko pokopališče, v katerem so ostanki neskončnih bilijonov, ki so svoje čase živeli, dihali in se gibali kakor danes mi. Taka dejstva nam dajo približno slutiti prirodo in veličino borbe, ki traja na zemlji od davnine, katere zgodovina je za vedno zaklenjena v okamenine zemeljskih plasti.

„Melji!“ je odgovoril Makej po kratkem pomisleku. Takoj nato sta vstala in oba odšla.

Makej se je odpravil k predsedniku organizacije, Čopu, da mu sporoči to novico.

Lušin pa se je vrnil nazaj na Prevalje, a ne po prejšnji poti za vodo, temveč po glavni cesti, ob kateri je nanizana vas. Kljub temu, da so ga še zmeraj mučili neprijetni občutki, je vendarle laže dihal. Prva stvar je bila opravljena, potem bomo videli, kako bo dalje... Lušin ni bil človek, ki bi se ob težavah predolgo zaustavljal, bil je navajen na smelo gledanje v bodočnost in dasi je bil računar, je bil vendar tudi velik optimist, ki je zaupal sreči in veroval vanjo. Cesta skozi to pusto prevaljsko

vas je bila kljub velikemu dnevu pušta, neobljudena. Povsod se je do kolen vdiral blato. Nekaj obrtnikov je odprlo delavnice in tudi nekaj gostiln. Zaprte pa so bile vse trgovine in pekarna, povsod so se videli sledovi ljudskega samovladja prejšnjih dni.

Kot bi bil slep za vse to, je Lušin koracal proti fari.

Župnik Rep se je bil pravkar vrnil iz cerkve in se je usedel k zajtrku, ko mu je stara kuharica javila, da je Lušin v veži.

Lušin? Kaj pa je tega prineslo? Tega obiska je Rep najmanj pričakoval!...

Nekaj trenutkov pozneje sta si sedela nasproti dva povsem različna človeka, ki sta že dolgo živela drug ob drugem, ki sta se le redkokdaj

videla, ki se nista nikoli marala, ali katerih osebnosti sta se povsod v javnem življenju skoraj neprestano trli.

Župnik Rep je sedel na eni izmed največjih far na Koroškem, na eni tistih far, katere dohodke je ljudstvo merilo s temle merilom:

„Na tej fari duhovnik lahko vsak dan enega kapuna poje.“

Po postavi je bil majhen in čisto neznačen, a imel je močno glavo in žive, iskreče se oči. Ko je prišel pred petnajstimi leti na farno, so ljudje trdili, da ne spada na tako mastno farno. Toda kmalu so občutili, da je škof ravno pravega izbral. Iz njega ni odsevala tista zaupljiva farovska toplota, ki jo čisto srečamo na deželi, tudi pridigar ni bil poseben ter se tudi s pobožnimi devicami ni preveč ukvarjal. Bil je trd, uradniško molčeč, ki ni znal le spretno upravljati veliko farovško imetje, temveč je prav tako spretno znal pasti duše svoje fare, ki je imela zelo koščljiv socialen sestav. V fari, kjer je bilo delavstvo tako močno kakor kmetje, kjer je bilo veliko magnatov in bogatašev, uprave raznih bogatih družb, kjer je stalno butal politični boj treh strank — slovenske, nemškutarke in socialno demokratske, — v taki fari dušna paša ni bila lahka. (Dalje)